

1

Shitshitshit.

Ginger Peet wierp één blik op het vreselijke stukje plastic in haar hand en smeed het zo door de kamer. Het was een reflex. Een onbewuste reactie. Als ze het nog een tel langer had vastgehouden, dan zou ze vast en zeker haar hand hebben gebrand. Ze zag het voorwerp tegen haar ladekast stuiteren en tot stilstand komen aan de voet van het levensgrote Dolly Partonstandbeeld. Deze keer bood het reusachtige keramieken evenbeeld van haar idool geen troost, en de bevroren glimlach van de Smoky Mountain Songbird kreeg een arrogante trek waar Ginger echt niet op zat te wachten. Niet nu ze de grootste schok van haar leven had gekregen.

Gezien de schokken die ze tot nu toe voor haar kiezen had gekregen, vooral in het afgelopen jaar, zei dat heel veel.

‘Nou, Dolly?’ Ginger plofte hard op de houten vloer neer en de hakken van haar cowboylaarzen lieten een doffe dreun horen. ‘Geen verstandig huis-tuin-en-keukenadvies voor me? Blijf je daar gewoon een beetje uit de hoogte staan doen? Dit was niet de bedoeling, hoor.’ Ze slaakte een zucht. ‘Ik meen er niks van, Dolly. Ik ben gewoon van slag, meer niet.’

Natuurlijk hield het beeld haar mond, maar toen Ginger een fractie van een seconde wegkeek, had ze kunnen zweren dat het hoofd naar links kantelde. Op handen en knieën kroop Ginger de kamer door en zonder het voorwerp aan te raken, bukte ze en tuurde ze ernaar, in de hoop dat ze zich de eerste keer had vergist.

Nee. Nog steeds zwanger.

Ze rolde op haar rug en staarde zonder iets te zien naar het plafond. 'Hoe kan dit?' Oké, die keer verbeelde ze zich de hoofdknik van het beeld niet. Toch? 'Nou ja, ik weet heus wel hóé dit kan. Ik heb zeven jaar lang in een bar gewerkt. Als mensen bij een whiskey lopen te janken over al hun ellende, hoor je weleens wat. Maar we waren zo voorzichtig als de pest.'

Ze voelde de warmte in haar nek omhoogkruipen toen een stortvloed aan beelden in haar hoofd samensmolt, met in de hoofdrol haar en inspecteur Derek Tyler – die al bijna een jaar haar vriend was, vanaf die eerste week dat zij, Willa en Dolly tegenover hem kwamen wonen. Ze waren op de loop geweest en hadden Nashville ontvlucht om aan hun erbarmelijke omstandigheden te ontkomen. Een smeris als buurman was wel het allerlaatste waar ze naar op zoek was. Hij had geen moment gearzeld om zijn bedoelingen duidelijk te maken. Heel duidelijk. Ze schudde haar hoofd om de beelden van hun naakte, kronkelende lichamen te verjagen. 'Kijk niet zo naar me,' zei ze tegen Dolly. 'Ik herinner me die keer bij de wasserette. En vorige maand dat weekendje in Miami...'

Ginger sloeg met haar hand tegen haar voorhoofd. Derek had haar verrast met een lastminutetripje naar South Beach, omdat hij eindelijk een grote zaak had afgerond en voor het eerst sinds hij bij het korps was gekomen vakantie opnam. Ze was nog nooit in Florida geweest, laat staan op vakantie, waardoor ze in de haast om in te pakken de pil was vergeten. In het begin hadden ze steeds condooms gebruikt, maar toen kwam die éne keer. En zo gebeuren zulke dingen toch altijd? Die middag hadden ze op het strand doorgebracht, nippend aan mojito's. Zwemmend in de oceaan, verleidelijk tegen elkaars naakte lichaam glijdend, waardoor de verwachtingsvolle spanning werd verhoogd. Hij had gemopperd over de paarse stringbikini die ze had uitgezocht, maar ze kon het effect dat die op hem had voelen. Ze had

geen kans voorbij laten gaan om met haar nauwelijks bedekte kont tegen hem aan te wrijven, of haar benen om zijn middel te slaan, of zich over zijn indrukwekkend gespierde borst te buigen om hem in te smeren met zonnebrandcrème.

Tegen de tijd dat ze de hotelkamer in strompelden, zoenend en flikflooiend, waren ze al megageil. Ze was de deur amper door of ze werd naar de grond getrokken. Haar paarse bikini werd van haar lichaam gerukt, waardoor haar kont ontbloot werd om een krachtige tik van Dereks hand te ontvangen... Hij zat al in haar voordat ze bedachten dat hij geen condoom om had. Tegen die tijd had alleen een tsunami hen nog tegen kunnen houden. Ginger kon het zich nog haarfijn herinneren, alsof het net vijf minuten geleden was gebeurd, in plaats van zes weken terug. Het had iets stiekems gehad, alsof het risico een heel nieuw element had toegevoegd. Door de wetenschap dat ze eigenlijk een gok namen werden ze twee keer zo wild.

Hij was brullend klaargekomen, had haar omgedraaid en nog een keer genomen. Harder.

In de stille kamer schraapte Ginger haar keel. 'Oké, blijkbaar ben ik achter het wannéér, en als je het niet erg vindt, Dolly, hou ik dat nog even voor me. Nu verder met het "waarom nú?"' Ze wierp een blik op de ingelijste foto van haar en Derek die op haar nachtkastje stond. Derek, die een kus op haar voorhoofd drukte, met zijn armen beschermend om haar heen. Altijd beschermend. Zo betrouwbaar en geruststellend. Willa, haar fotograferende zusje, had de foto gemaakt toen ze het allebei niet doorhadden. Dat was de belangrijkste reden waarom ze zo van deze foto hield. Niet-geposeerd en geen onoprechte glimlach. Gewoon met zijn tweetjes, zoals ze op dat moment waren. Gelukkig. Tevreden.

Zou dit onverwachte nieuwtje dat veranderen? Ja, ze hielden van elkaar. Ja, het afgelopen jaar was ongetwijfeld het

gelukkigste van al haar vierentwintig jaren geweest. Maar dit... een baby... zou alles veranderen. Ze hadden het zelfs nog nooit over kinderen krijgen gehad. Hoewel ze in alle eerlijkheid vermoedde dat Derek dat onderwerp liever vermeed vanwege het risico dat ze gillend weg zou rennen. Hij kende elk gruwelijk detail over haar waardeloze jeugd, wist hoe problematisch het gezinsleven voor haar was. Haar moeder was drugsverslaafde geweest en een prostituee die haar klanten in de woonkamer ontving. Niet echt het schoolvoorbeeld van het moederschap in al zijn glorie.

Een van de onzekerheden die zij en Derek moesten overwinnen was haar enorme angst om zich te binden. Nadat ze regelmatig had gezien hoe haar moeder misbruikt en afgedankt werd, zag ze zichzelf niet in een relatie. Ze was pas een paar maanden geleden bij Derek ingetrokken en ook al hield ze verbazingwekkend veel van hem, het was een gigantische stap voor haar geweest. Die koppige vent had haar er zo goed als in geluisd. Een baby belichaamde 'zich binden'. Voor de rest van haar leven. Ze wist niet zeker of ze daar wel aan toe was. En zelfs als ze dat wel was... hoe zat het met Derek?

Ze stelde zichzelf negen maanden lang zwanger voor, in zwanerschapskleding om ruimte te maken voor haar dikke buik. En bij dat beeld liet ze het knagende flintertje bezorgdheid toe. Toen ze veertien was beseftte ze dat mannen op haar uiterlijk vielen. Natuurlijk had ze dat in haar voordeel gebruikt. Zelfs toen ze Derek had verleid tot wat volgens haar een uitsluitend fysieke relatie zou zijn. Maar ze had er geen moment spijt van. 'Gebruik wat je hebt' was heel lang haar motto geweest. Maar sinds ze zich van haar verleden had losgemaakt en haar leven op de rit had, leunde ze daar niet meer op. Ze werd niet meer gedefinieerd door de vorm van haar lichaam. Haar

zelfvertrouwen was exponentieel gegroeid nadat ze in Chicago was komen wonen en Derek had ontmoet.

Ze was nu ondernemer. Een echt voorbeeld voor haar zusje, van wie ze hield. En toch... ze wist dat haar uiterlijk altijd tot haar beschikking stond als dat nodig was. En misschien maakte een klein restant van haar vroegere ik zich zorgen of Derek nog steeds zo naar haar zou verlangen als ze dikke enkels had. Ze vond het vreselijk dat ze zo dacht. Het was ijdel en dom. En toch.

‘Jij snapt dat wel hè, Dolly? Jij gaat nooit zonder je lovertjesbustier en blonde pruik de deur uit.’ Serieus, dé keer schudde het beeld echt afkeurend haar hoofd. De zwangerschap tastte haar verstand blijkbaar nu al aan. ‘Kijk niet zo naar me. Iedereen weet van die pruiken en niemand velst hier een oordeel. Vooral de zwangere vrouw die tegen een standbeeld praat niet.’

Een kind opvoeden was niet haar ding. Hoewel ze emotioneel was gegroeid en ze de meeste van haar complexen van zich had afgeschud, betekende dat niet dat ze klaar was voor een menselijk wezen dat helemaal van haar afhankelijk was. Het was haar met vallen en opstaan gelukt om Willa op te voeden, die nu fotografie studeerde. Ze was in al die jaren vaak genoeg de fout in gegaan. Er was gewoon geen tijd geweest om zich hierop voor te bereiden.

Ze betwijfelde of Derek hiermee bezig was. Niet met zijn veel-eisende baan en de manier waarop zijn collega's op hem steunden. Hij was eerder dat jaar door de afdeling in het zonnetje gezet vanwege zijn rol bij een undercoveroperatie waar twee plaatselijke bendes bij betrokken waren. Ze was erbij geweest toen hij, bedolven onder het applaus van zijn collega's, zijn oorkonde in ontvangst had genomen van de hoofdcommissaris van de Chicago Police, en ze was zo trots geweest dat ze er bijna in stikte. Zijn carrière zat in een opwaartse spiraal. Dit zou veranderingen betekenen. Offers. En dan was haar eigen werk er nog.

In Wicker Park had ze Sneaky Peet's geopend, waar ze unieke meubelstukken opknapte en verkocht. Haar ontwerpen waar zo populair geworden dat haar werkdagen bijna net zo zwaar waren als die van Derek. Tel daar in deze fase een baby bij op en, nou ja, dat kwam behoorlijk ongelegen.

Ze werd bij die gedachten onmiddellijk overspoeld door een enorme golf van schuldgevoelens. Langzaam, heel langzaam, schoof haar hand naar haar buik, die nu nog plat was, en bleef daar liggen. Dit was niet het einde van de wereld.

'Jezus, Dolly. Wat een zootje. Ik hou nu al van dat ettertje.' Ze blies een ademdeug naar het plafond. Ze zou het Derek vertellen. Hij zou het begrijpen. Hij zou haar vasthouden en zeggen dat alles goed zou komen. Daar moest ze in geloven. In hém geloven. 'Zo te zien word je tante, Dolly.'

2

Zonder van zijn berg papierwerk op te kijken gebaarde inspecteur Derek Tyler dat de rechercheur die zojuist voorzichtig op zijn glazen kantoordeur had geklopt, binnen moest komen.

‘Wat dacht je, Alvarez, de baas heeft het nog niet druk genoeg?’

De meeste rechercheurs wisten wanneer ze hem met rust moesten laten. Maar Alvarez, al tweeëntwintig jaar in dienst en allround ouwehoer, niet. Hij floot zachtjes tussen zijn tanden door. ‘Zo, jij bent nog chagrijniger dan normaal. Ik weet dat je je meissie al twee nachten niet hebt gezien, maar doe even rustig, zeg. Ik doe gewoon mijn werk.’

Met stalen gezicht liet Derek Alvarez onder zijn blik zweten. Hij wilde niet één van zijn mannen over Ginger horen praten. Op geen enkele manier. Zijn vriendin. Zijn zaak. Aangezien hij de nacht niet bij haar in bed had doorgebracht en dus niet om haar zachte lichaam heen gewikkeld had gelegen, waar hij thuis hoorde, was hij niet in de stemming om voor de keiharde rechercheur een uitzondering te maken. Toen ze bij hem introk, had Derek verwacht dat hij niet meer zo gespannen, zo onrustig, zou zijn als hij ’s nachts door moest werken. Dan lag ze veilig in zijn bed, achter een deur die hij zelf op slot had gedaan. Vreemd genoeg was het verlangen om thuis te zijn enorm gegroeid. Hij zou bij haar moeten zijn. Voor haar moeten zorgen. Eisen dat ze voor hem zorgde. Voortdurend genietend van het feit dat ze die stap had gewaagd voor hem. Met hem.

Bekaf van het werk keek hij op zijn computer hoe laat het was. Kwart over negen ’s avonds. Ze zou zich nu na een warm bad met bodylotion insmeren. Een van zijn afdelings-T-shirts aantrekken. Met alleen een piepklein onderbroekje eronder. In

kleermakerszit op de grond zitten en met een geconcentreerde frons op haar prachtige gezicht plaatjes uit tijdschriften knippen voor haar meubelontwerpen. Als hij nu door de voordeur zou lopen, zou ze hem die oogverblindende glimlach schenken en hem bespringen voor een lange, natte welkom-thuiskus. Jezus, hij had zo hard een shotje Ginger nodig, dat hij haar op het dichtstbijzijnde oppervlak zou neerleggen en voordat ze elkaar ook maar begroet zouden hebben, zou hij haar hard en grondig neuken.

Dus, nee. Hij was niet in de stemming voor Alvarez' gelul.

'Ter zake. En schiet een beetje op.'

Alvarez wierp zijn handen omhoog. 'Oké, oké. Maar tegen de tijd dat ik verslag heb uitgebracht, zou je willen dat je het nog even had uitgesteld.'

'Dat betwijfel ik.'

'Ik heb je gewaarschuwd.' Alvarez sloeg de dossiermap op zijn schoot open. 'Twee woorden. Gino Lazio.'

Derek rechte zijn rug, zijn lichaam stond onmiddellijk op scherp. De papieren op zijn bureau stelden plotseling niks meer voor. Zijn uitputting was slechts een detail. Gino Lazio. Een beruchte topcrimineel uit Chicago's South Side. Vorig jaar was de inval in de loods waar Lazio's bende een grote drugsdeal zou sluiten, geëindigd met de dood van een van Dereks mannen. Lazio was degene die de trekker had overgehaald. Daarna was hij spoorloos verdwenen. Dereks team had de drugsdeal verijdeld en Lazio's bende tijdelijk lamgelegd, maar er was geen gerechtigheid geweest voor de omgekomen agent – een feit dat Derek voortdurend meedogenloos achtervolgde. Hij had zich door de uitvaart van de man gesleept, de hand van zijn huilende weduwe geschud... maar hij had haar niet kunnen helpen om het af te sluiten. Lazio was onmiddellijk ondergedoken. Ze hadden zelfs van een informant gehoord dat hij zich in Italië gedeisd hield en

zijn kans afwachtte om ongezien Chicago weer in te glippen. Die kans was niet groot. Derek was het niet vergeten. Gino Lazio was zijn obsessie.

‘Kom maar op.’

Alvarez was zo verstandig om zijn gezicht uitgestreken te houden. ‘Zoals je weet hebben we onze undercoveragent bij Lazio’s mannen vandaan moeten halen en ergens anders moeten onderbrengen. Het werd te gevaarlijk. Ze vermoedden dat er geklet werd en hij was vers bloed. Het goede nieuws is dat we een informant hebben die blijft leveren. Lazio’s neef. Elke maand pakken we hem op voor cocaïnebezit, dat is vaste prik, en in ruil voor coulance vertelt hij alles wat hij weet.’ Alvarez zweeg even voor het dramatische effect. ‘Die jongen zweert dat Lazio deze week uit Italië terugkeert voor een belangrijke ontmoeting met de overgebleven bendeleden van Modesto.’

Derek sperde zijn ogen wijd open bij het horen van dat nieuws. Hij was vorig jaar, rond de tijd dat hij Ginger had leren kennen, gehuldigd voor het aanvoeren van de inval bij de Modesto-bende. De belangrijkste spelers waren veroordeeld voor drugs-handel, maar een paar man waren ermee weggekomen. ‘Neemt Lazio de Modesto-bende over?’

Alvarez knikte kort. ‘En hun territorium.’

‘Dat mag niet gebeuren.’ Derek meende elk woord. Lazio’s organisatie was dubbel zo gestroomlijnd als die van Modesto, dankzij generatieslange ervaring met smerige zaakjes in Chicago. Als zij toegang kregen tot een groter territorium, zou de politie er een zware dobber aan hebben om dat in de hand te houden. Zij hadden tien keer zoveel mannen en genoeg vuurkracht om de stad – zijn stad – ernstige schade toe te brengen. ‘Waar en wanneer vindt deze ontmoeting plaats?’

‘Dat is het lullige. Ik heb die neef urenlang onder druk gezet en hij zwoer op elke heilige die zijn junkiebrein kon opnoemen dat

hij het niet wist. Hij houdt te veel van zijn vrijheid om mij te bezelen, inspecteur.'

Derek vloekte binnensmonds. 'Hoe staan we ervoor?'

'We zitten verdomme op hete kolen...' Alvarez zette zijn geïmponeerde voet op het randje van Dereks bureau, maar haalde die net zo snel weer weg toen Derek hem nijdig aankeek. 'Die jongen zegt dat Lazio en zijn mannen te wantrouwend zijn geworden vanwege het lek. Het tijdstip en de ontmoetingsplek worden op het allerlaatste moment bepaald om tussenkomst van de politie te voorkomen. We moeten zorgen dat we elk moment kunnen toeslaan.'

'Ik vind het maar niks. We hebben meer info nodig voor zo'n belangrijke inval.'

'Wordt aan gewerkt.'

'Lazio en Modesto die bij elkaar komen,' peinsde Derek. 'Lazio gaat zeker het risico niet lopen om gepakt te worden. Rechercheur Troy Bennett is ooggetuige. Die kogel heeft zijn partner gedood. Hij is vorig jaar naar New York overgeplaatst, maar hij vliegt direct terug om te getuigen en Lazio achter de tralies te zetten.'

Alvarez liet een instemmend geluid horen. 'Ja, dat doet hij zeker. Maar wij moeten Lazio inrekenen. Je hebt gelijk dat ze geen risico's nemen. Er zijn daar straks meer geweren aanwezig dan op een congres van de wapenlobby. Lazio is altijd al een gevaarlijke klootzak geweest. Tel daarbij op dat hij niks te verliezen heeft. De kans bestaat dat het een bloedbad wordt.'

Dereks maag kneep door angst samen. Zijn blik dwaalde naar de foto van Ginger die op zijn bureau stond. Ze gaf hem een kusje, met haar paarse bikini aan en op de achtergrond het ondergaande Miami-zonnetje. Lang, kastanjebruin haar golfde om haar gezicht. Dappere, kwetsbare, te-mooi-voor-woorden Ginger. De reden waarom hij ademhaalde.